

TUDY TAM

Budějovickému Spolektivu jsem se zavázal, že vyrobím k jejich CD něco na způsob „sleevenote“.

Stalo se, a pěkně mi to nahnalo.

Jiří Černý tvrdí, že podobné dedikace odmítá především svým dobrým přátelům. Obávám se, že vím proč - přátelství může prudce zchladnout ve studený ingot známosti.

A tak jsem se dlouho přemlouval než jsem vyrazil do Budějic na křest. Nemaje fialové sako pod zadek a plandavé hedvábné kalhoty podnikatelského typu hledal jsem úkryt v davu, mimo mikrofon a jeviště, ale stejně mne to neminulo.

Byl jsem nakonec rád, přiznám.

Předskokany slavnostního koncertu - pražský Nerez - jsem sice planě propovídal o čemsi jiném, ale Spolektiv jsem si poslechl.

S potěšením.

To, co vykouzlili za hudební režie Vojty Zíchy a Vladislava Čížka (to jméno si pamatujte) u technokratického čaroděje Jana Friedla ve Vyšším Brodě, dokázali bezvadně zahrát i za okolností činících ztrémované trpaslíky z hudebních olbřímých talentů.

Podepřela je atmosféra sálu. Měl jsem pocit, že přišla celá fakulta a zástupy příbuzenstva. Spolektiv hraje generační muziku zpod kůže pod kůží, těžkou, umnou, složitou a trpytnou jako umělý krystal srostlý pod obrovským tlakem, hraje ji ale s lehkostí letu vážky.

Strašně jsou znát léta společného chápání věcí, jevů a pocitů ze studentských let a je mi hrozně líto, že tristní život všedních starostí o existenci jednou tuhle partu rozštípe. Racionální člověk v čele, Jarda Hnízdil, to tuší, já to píšu jako vyřčenou obavu.

Takový hudební všeuměl, jako je Tonda Vidlák, by měl být opečováván v bavlnce a ne vypouštěn za volantem do noční mlhy.

Takovou Renatu Švecovou (půvabně zajímavou jako Katty Hepburnová) by měl pojmout za choť vzhledný mecenáš, aby se nesvářely spolu dvě životní dráhy - kumštýřská a civilní: aby se perspektivy dotýkaly kdesi v nekonečnu.

Cosí o perspektivách v bledě modrém platí i pro Martina Jančuru, jako i pro další, zde nejmenované. Platí to o celém Spolektivu.

Na jakési videokazetě z Nashvillu jsem slyšel muzikanty věčně hořekovat nad tím, jak je to v Americe těžké, žít se muzikou.

V tomto ohledu máme Ameriku na dosah ruky. Možná, že už je v závěsu.

Sponzorské firmy dokázaly velkoryse pokrýt výdaje, Panton si přičiní čárku za dobrý skutek. CD je na světě.

Jak se „... a ticho v sobě“ budějovického Spolektivu bude prodávat, nevím.

Vím, že by se tahle parta měla udržet a mít možnost dalšího růstu.

Nevím, jak na to.

Prosím redakci časopisu F&C, aby přičinila tiskem za těmito řádky spojení na Hnízdila.

Muzikant se rád přerazí vejpuř proto, aby hrál.

VAŠEK SOUČEK

Proč by redakce nepřičinila: Jaroslav Hnízdil, Průběžná 22, 370 04 České Budějovice.